

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

105. De mortificatione comite Orationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

Author, &c. Cùm dat lumen, illud requirit, ut non sit frustra, sed ut per illud, quod ostendit, opereris.

Matth. 9. *Vidit hominem sedentem in telonio, & ait illi: Sequere me. Et (nullas interponens moras) surgens secutus est eum.* Vidit illic Petrum, & Andream, & ait illis: *Venite post me.* At illi continuo, relictiis retibus, secuti sunt eum. Et procedens inde vidit alios duos fratres, Iacobum, & Joannem, in navi cum

Matth. 4. *Zobedæo patre eorum resicientes retiâ sua, & vocavit eos. Illi autem statim, relictiis retibus, & patre secuti sunt eum.* Ponderat Chry-

Chryf. hom. in 14. Matt. *soft. promptitudinem, celeritatemque obedientiæ. Perpende (inquit) & fidem, & obedientiam vocatorum: siquidem in medio ipsius operis constituti (scitis a-*

quã avida res sit piscatio) cū illū audissent jubentem, nihil distulerunt, nihil omninò cunctati sunt. Non dixerunt: Revertemur domum, loquemur propinquis, sed cuncta illicò relinquentes, fecerunt, quod

3. Reg. 19. *Elifeus quoque sub Elia legitur impleffe.* Talem quippe à nobis obedientiâ Christi efflagitat, ut neque punctum temporis differamus: etiam si nos aliquid necessarium urgere videatur. Propter quod & alium quandam accedentem ad se, & rogantem, ut ad sepeliendum patrem rediret, ne id quidem facere permisit, ostendens quod Christus cunctis sit etiam necessitatibus præferendus. Qui nullâ morâ Dei vocibus obtemperant, spiritum apostolicum habent.

Cass. coll. 3. c. 4. *De tribus vocationibus, seu modis, quibus Deus homines vocat ex Cassiano primus est immediatè ex ipsomet. Deo, qui aliquoties inspirationem quandam imittit in eos, quoddamque salutis desiderium, sequelaque ejus, ac inhærentiæ præceptorum ejus, etiam si homo exhortationem nullam audiat. Secundus vocationis modus est per hominem, cū vel Sanctorum exemplis, vel monitis instigati, ad desiderium salutis accendimur, Sic per Moysen Hebræos de afflictione Ægypti legimus liberatos. Tertius est, qui ex necessitate descendit, cū divitiis mundi hujus, vel voluptatibus obligati,*

ingruentibus repente tentationibus, quæ vel mortis pericula comminantur, vel amissione bonorum, ac proscriptione percipiunt, vel charorum morte compungunt, ad Deum, quem sequi in rerum prosperitate ferè contempimus, nunc revertimur. Cujus vocationis rationem tangit Propheta: Cū occideret (inquit) Psal. 77. eos, quarebant eum, & revertebantur, & diluculo veniebant ad eum, & recordati sunt, Psal. 106. quia Deus, &c. Rursumque: Et clamaverunt ad Dominum, cū tribularentur, & de Septuag. necessitatibus, &c. Et per Oseam: Emendabo eos in auditu tribulationis suæ.

De mortificatione, comite Orationis.

PUNCTVM CV.

*O*Ratio, & mortificatio sese invicem juvant, ac simul junguntur, quin mortificatio præcedit: *Vadam ad montem præcedit mortificationem, ad collem thuris. Ex aromatibus thurificatio, myrrha, & thuris. Messui myrrham meam Cant. 4. cum aromatibus meis. Hinc primum erat altare holocausti, secundum thymiamatis: hoc est, prius transeundum erat per altare holocausti, quàm perveniretur ad altare thymiamatis: quo secundum Gregor. mysticè signaretur, mortificatione, pravæque appetitionum maculationem præcedere internos ambris actus, & orationis affectus.*

Ideo frigidè orant, aut potius non orant, qui mortificationi non student, sed qui ipsius mortificationi, abnegationique student, ferventissimè orant. Israël erit nomen tuum. Et statim emarcuit nervus femoris ejus: hoc est, ad Deum videndum, aut Deum fortiter in oratione vincendum, pro carnis mortificatione idoneus effectus.

Posui faciem meam ad Dominum Deum meum, rogare, & deprecari in jejunio, sacco, & cinere. Hæc DEO placuit oratio. Respexit in orationem.

21 2 Psal. 101.

Orationem mortificationem præcedit: Vadam ad montem præcedit mortificationem, ad collem thuris. Ex aromatibus thurificatio, myrrha, & thuris. Messui myrrham meam Cant. 4. cum aromatibus meis. Hinc primum erat altare holocausti, secundum thymiamatis: hoc est, prius transeundum erat per altare holocausti, quàm perveniretur ad altare thymiamatis: quo secundum Gregor. mysticè signaretur, mortificatione, pravæque appetitionum maculationem præcedere internos ambris actus, & orationis affectus.

Ideo frigidè orant, aut potius non orant, qui mortificationi non student, sed qui ipsius mortificationi, abnegationique student, ferventissimè orant. Israël erit nomen tuum. Et statim emarcuit nervus femoris ejus: hoc est, ad Deum videndum, aut Deum fortiter in oratione vincendum, pro carnis mortificatione idoneus effectus.

Posui faciem meam ad Dominum Deum meum, rogare, & deprecari in jejunio, sacco, & cinere. Hæc DEO placuit oratio. Respexit in orationem.

21 2 Psal. 101.

21 2 Psal. 101.

21 2 Psal. 101.

21 2 Psal. 101.

21 2 Psal. 101.

21 2 Psal. 101.

21 2 Psal. 101.

21 2 Psal. 101.

21 2 Psal. 101.

21 2 Psal. 101.

21 2 Psal. 101.

21 2 Psal. 101.

21 2 Psal. 101.

21 2 Psal. 101.

21 2 Psal. 101.

21 2 Psal. 101.

Alii.

orationem humilium. Alii: Respexit in orationem myrica, quæ amarissima est.

Psal. 105.
Orig. hom. 9.
in Exod.

In tympano, & choro. Hæc symphonia suavis. Sic Origen. exponens illud Exodi, ubi Matia soror Moysis, assumpto tympano, memorabile illud canticum cecinit. Melius, inquit, hæc dices, si habueris tympanum in manu tua, id est, si carnem tuam crucifixeris cum vitiis, & concupiscentiis suis, & mortificaveris membra tua, quæ sunt super terram.

D. Greg. 33.
Mor. 16.

Sic Gregor. ad illud, *Sumite psalmum, & date tympanum*, hoc est, accipite spirituale canticum cordis, & reddite temporalem macerationem corporis.

De sui ipsius propria abnegatione,
& mortificatione.

PVNCTVM CVI.

Matth. 16.

SI quis vult venire post me, abneget semetipsum. Primum, quod à Christi discipulo exigitur, est sui ipsius abnegatio. Quid sit autem abnegare se ipsum, declarat Chrysof. ex abnegatione alterius. Si intelligis, inquit, quid sit alium abnegare, tum recte perci, ies, quid sit abnegare se ipsum. Qui alium abnegavit, putà servum, aut quem vis alium, si cædi cum virgis videat, si arceri vinculis, quicquid mali pati eum conspexerit, non occurrit, non auxiliatur, non flectitur, nec prorsus ullo modo movetur, cœq; ille, qui penitus ab illo alienatus est. Sic igitur nullo pacto corpori nostro patere vult, ut neque si cæditur, neque si pellitur, neque si uritur, si ve quid aliud hujusmodi patitur, ei pareamus.

1. Reg. 20.
Lyr. ib.

Abnegatum servum legimus in primo Regum: *In venerunt virum Egyptium in agro (qui) non comederat panem*, (Lyranus, id est, aliquem cibum, neque biberat aquam, (id est, aliquem potum) *tribus diebus, & tribus noctibus. Cujus es tu, vel unde? Puer Egyptius ego sum, servus viri Amaleciti. Dereliquit me dominus meus, quia egredere cæpi nudius tertius.* Ut abnegaverat eum

inhumanus Dominus! ut penitus ab illo alienatus! nulla tamen commiseratione. Sic, sic sanctè abnegamus nos ipsos, Ægyptium hunc tenebrosum (corpus) derelinquentes, nec eidem parcentes.

Apostol. *Castigo corpus meum, & in servitutem redigo.* Theoph. hoc est, adversus carnem depugno. *1. Cor. 9. Theoph. Græc.*

(unde verbum, quod, *castigo*, interpretatū est,) livores dicimus quosdam, qui sub oculis infliguntur, cum pugnis res agitur, & deceratur. Quæ ex re ingens illud parefecit certamen, quod naturæ inferitur: corpus enim hoc nostrum violenta quadam tyrannide anime adversatur, impugnatque ut hostis accerimus. Cùm enim, *Castigo*, inquit, & plagis se illud arguit affecisse, mox insuper, *Castigo corpus meum*, inquit, & in servitutem redigo, intrulit: ut intelligas, haud aliter illud, quam in servi morem esse habendum, lascivientis, & contumacis, frangendumque ipsum, & subjugandum. Hoc est abnegare se ipsum, corpus non quidem interimere, sed corporis esse anatos motus perfectè mortificare, lascivienti corpori nulla ratione compati, inordinatis ejus cupiditatibus nullo penitus modo affici, vel moveri, *Castigo corpus meum*. Alii: *Lividum facio, vel livoris, & sanguinis nota fugillo oculos.* Alii: Alii: *Subigo, coercere, contundo.*

Ut Jobum abne arunt quidam! *Abominantur me, & longe fugiunt à me, & faciem meam conspuere non verentur.* Ubi Pineda optime: Adversantur, non dignantur me visū, aut colloquio, aut ullo familiaritatis genere. Nicetas: Rem me planè detestabilem, atque odiosam dicunt. Nauseant super me, me detestantur, & à me faciem, oculosque avertunt. Totum hoc ex idiomate Hebræo, quod vulgatus reddidit: *Abominantur, longe fugiunt à me, & faciem meam conspuere non verentur.* Nicetas. Ubi ad me propius accesserint, sputisq; sordaverint, longe recedunt. Et Th. o. hanes Nicæus sua epistola se. vanda, quæ est de patientia ad omnes Christianos, hunc ipsum Jobi locum elucidans, ait: Servi abjecti, & viles illudentes, & decedentes, conspuentesque in ipsum, calamitates assidue exprobrare.